

te pakken in de nieuwe Nederlandse familiefilm *Juffrouw Pots*. De 50-jarige acteur is begin 2025 te zien als het titelpersonage in

Tosca Menten. Het is de eerste keer dat hij als vrouw in een rolprent te zien is. De opnames van de film zijn deze week gestart. In

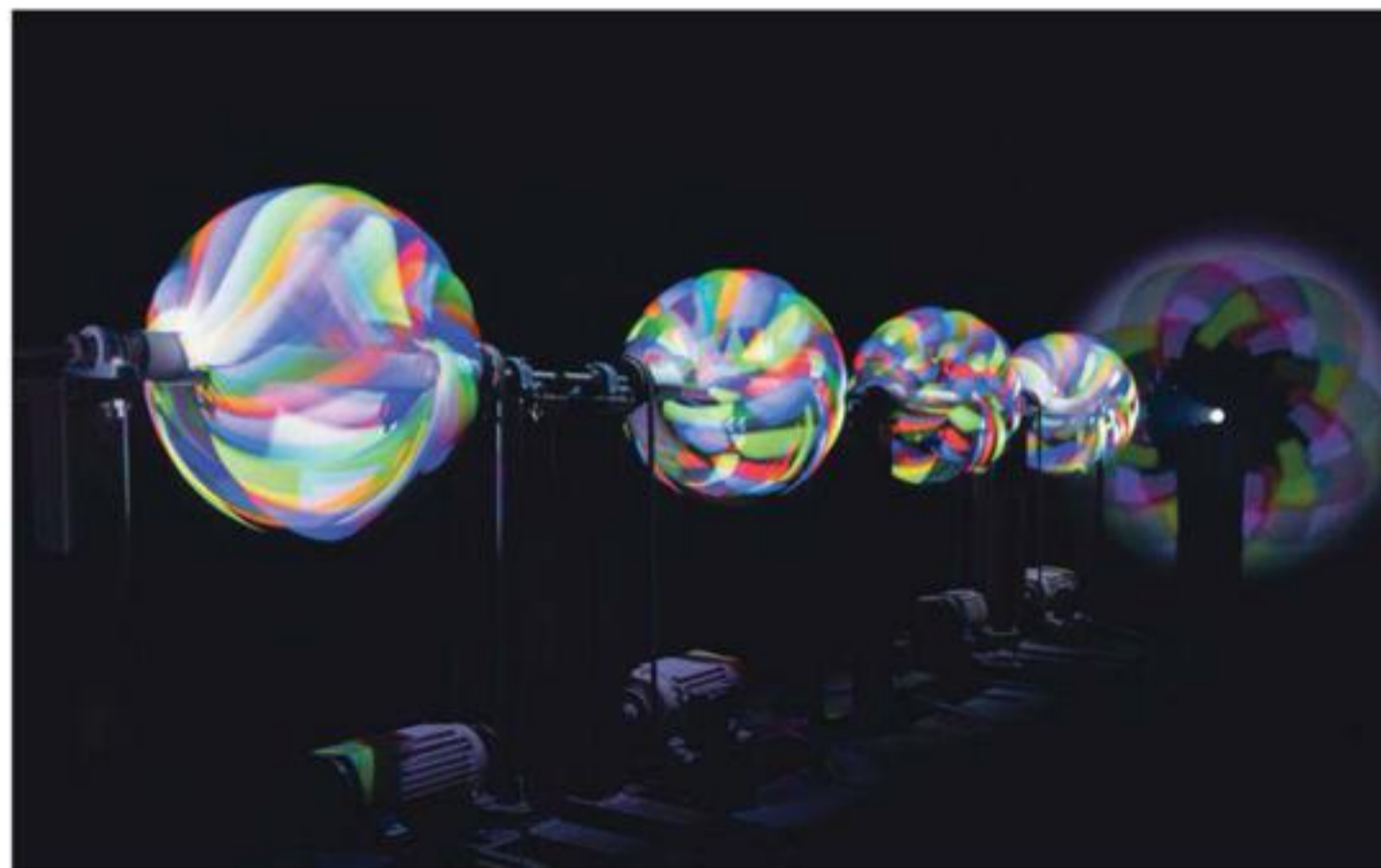
nen aan de vreselijke nieuwe docent die voor de klas staat. Kaya en Simon vertrouwen de pinnige juf voor geen meter en ze

Pots weg hebben gekregen. Maar dan onderschatten ze de sluwheid en de nare plannen van de nieuwe juf.

Bij 'Fanfanfan' lijken ventilatoren enorme toverballen te worden vol regenboogkleuren.

FOTO ERIC BRINKHORST

Achtbaan voor de ogen

LICHTGEDICHT PHILIP VERMEULEN OVERWELDIGT

door Paola van de Velde

Je moet geen kater of anderszins hoofdpijn hebben als je deze zomer Rijksmuseum Twenthe in Enschede bezoekt. De tentoonstelling *Chasing the dot* van Philip Vermeulen is op zijn zachtst gezegd een nogal intense ervaring. Vooral het titelstuk is zo'n heftig, dynamisch licht- en geluidskunstwerk, dat mensen met aanleg voor epilepsie worden afgeraden het te bekijken. Maar voor wie zich eraan over kan en durft te geven, voelt het werk bij vlagen ook verkwikkend: alsof je brein een massage ondergaat.

Zelf omschrijft de Haagse kunstenaar het zo: „Ik had mezelf ten doel gesteld een soort lichtgedicht te maken, dat voelt als een achtbaan. Dit kunstwerk laat je kijken met je oren en luisteren met je ogen. Je hoort de beweging van de stip, als een vreemde hartslag waaraan

Philip Vermeulen in zijn atelier: „Rode draad in mijn installaties is de aantrekkingskracht van gevaar.” FOTO LEMMIE VAN DEN BERG

je niet kunt ontsnappen. Waar je ook kijkt, duikt de stip op. Het is een krachtig spel tussen aantrekken en afstoten, zoals bijna al mijn werk. Rode draad in mijn installaties is toch wel de aantrekkingskracht van gevaar. Het gaat over de controle hebben en die weer loslaten. En om de mogelijkheid om je ergens totaal in te verliezen.”

Pac-Man

Wie plaatsneemt op het bankje voor het grote panoramische scherm, wordt meteen overweldigd. Associaties buitelen al snel over elkaar. Natuurlijk doet de stip denken aan de vrolijke hartslag van een foetus op een echo. Maar het kan ook een bijgraag figuurtje zijn uit het computerspel Pac-Man. Zelfs als je je ogen sluit, kan je niet ontsnappen aan de opdringerige stip. Op die momenten vraag je je af of misschien in een mysterieuze aflevering van *X-files* zit en elk moment FBI-agenten Fox Mulder en Dana Scully kunnen binnenlopen om een buitenaards wezen

Dat gevoel wordt nog eens versterkt door *Pulse*, het recentste werk van Vermeulen op zijn eerste, grote museale solo. De jonge kunstenaar die eerder verraste met *Boem Boem*, een installatie waarbij hij tennisballen afschoot met een snelheid van 150 kilometer per uur tegen geluidsboxen en zo een even imposant als dreigend ritmisch beeld creëerde, bouwde de klassieke museumzaal in Enschede om tot een duistere ruimte, waarvan de muur lijkt te ademen. Het spookachtige karakter van deze vreemde entiteit wordt nog onderstreept door donkere, dramatische klanken.

Andere werken die Vermeulen in de zeven zalen van de Eregalerij van Rijksmuseum Twenthe laat zien, zijn letterlijk en figuurlijk lichter van toon. Publieksfavoriet is onbetwist zijn *Fanfanfan*,

waarbij hij vier ventilatoren zo hard rond laat draaien, dat de roterende bladen het witte licht dat op hen schijnt verbrijzelen en zo een waaier aan regenboogkleuren zichtbaar maken. Zo ogen de ventilatoren als toverballen, of magische planeten, die voortdurend van kleur en patroon veranderen.

Vermeulen laat zich graag inspireren door pioniers in de kinetische kunst zoals Yves Tinguely, licht-kunstenaars als James Turrell en opt art à la Victor Vasarely. Hij maakt goed en spannend, doch laagdrempelig werk met een bijna hypnotiserend effect, dat zeker nu in de zomervakantie, jong en oud zal verbazen, laten schrikken en toch bekoren. Een ervaring die je niet mag missen.

T/m 5 januari in Rijksmuseum

'Chasing the dot' voelt als breinmassage

ONVOORSTELBARE

heel bijzonder dat uitgerekend een stripmaker een van de eersten publiekelijk verbeeldde wat onvoorstelbaar was. „Steeds meer stripboeken hebben in recente jaren wereldwijd de impact en reikwijdte van de Holocaust in beeld gebracht”, aldus Ribbens. „Een toenemend aantal lezers zag deze genocide niet alleen gevisualiseerd in tentoonstellingen, documentaires en speelfilms, maar ook in *graphic novels* over Anne Frank en andere

slachtoffers.”

De vondst van de Amerikaanse strip leidde tot

'Het onvoorstelbare verbeeld': tien stripverhalen van tekenaars uit Nederland, België en Duitsland. In de tentoonstelling, die na Westerbork doorreist naar onze buurlanden, worden de tekeningen van context voorzien door historische voorwerpen, bijzondere audiovisuele fragmenten van zowel experts als ooggetuigen, informatie over het creatieve proces en de motivatie van de diverse striptekenaars.

MARK BEKIJKT HET

Vakantielead

Het levert altijd dramatische televisie op en dus goede kijkcijfers: mensen die klagen over hun vakantielead. *MAX vakantielead* heeft zich gespecialiseerd in het genre. Het smeert de ellende lekker uit, drie kwartier leedvermaak verpakt als infotainment. Phi, de droogkloterige vakantiehelp in nood, ging op bezoek in een vakantiepark in Zandvoort waar vaste gasten plaats moeten maken voor chique chaletvolk. „Zandvoort is voor de arbeiders gemaakt en nu moeten we wijken voor de chalets en dat kunnen wij niet betalen”, sprak een bezoeker op z'n André Hazes. Daarna inspecteerde een mysterygast een goor hotel in København. Hij trof schimmels in de douche, poepresten onder de wc-bril en nagels onder het bed. De geheim agent zette het vet aan met veel 'arggs' en 'beh's' en valse voice-over-zinnetjes: „Deze witte muur geeft betekenis aan het begrip behaas.” In een studio liepen gedu-

Huwelijksreis verpest door vuilnisbelt

peerden ondertussen leeg over hun verpiste reizen en keek MAX-ombudsman Jeanine Janssen of ze gecompenseerd konden worden. Een stel zag hun huwelijksreis naar Bali verpest worden door een vuilnisbelt voor de deur en door muggenbeten. Janssen probeerde uit te leggen dat reisbureau TUI niet verantwoordelijk gehouden kon worden voor steekmuggen en rommel op straat. „Ik weet dat jullie het allemaal juridisch bekijken, maar is er niks aan te doen?”, sputterde Sybrand Niezen tegen.

Petra Kok van TUI bood de pas getrouwden 200 euro tegoedbonnen aan 'om de liefde te vieren', maar keken nog steeds ontevreden. Ik heb met Petra te doen. Rampen zijn niet te voorkomen.

Zelfs de wreedste niet. Terwijl MAX soebatte over klein leed was bij de NPO een documentaire te zien over nabestaanden van de MH17-ramp; een vlucht vol vakantieangers met macabere verhalen. Een jongen schreef vlak voor hij opsteeg aan zijn zus dat ze *Fly on* van Coldplay moest draaien mocht het vliegtuig neerstorten. Hartverscheurend was het verhaal over het stel dat een lange afstandsrelatie onderhield met samen naar Bali vloog. 'Samen vliegen is leuker', aptte het meisje aan haar ouders. Die vertelden het tien jaar later. We zagen foto's van het stel. In de kamer van de ouders viel het stil. Vakantielead is alleen verdragen, zolang het jezelf ook kan overkomen.

Mark Koster is mediajournalist.